

неговитѣ устни. Стефчо се успокои и тръгна съ ангелчето. Минаха двора. Стигнаха до една стѣна, и ангелчето му показа единъ прозорецъ. Наведи се навънъ и погледни, каза то...

Стефчо се облѣгна о прозореца и издаде глава навънъ.

Тамъ нѣмаше снѣгъ... Всичко бѣше потънало въ сочни зелени трѣви, а дърветата скланяха пищни зелени клони надъ тѣхната вратня.

Стефчо позна: това бѣ тѣхната вратня.

Тамъ чукаше единъ Човѣкъ съ особено облѣкло. Краката му бѣха боси. Въ ржцѣтъ му тояга. А лицето му изморено, изморено... и ужасно тѣжно.

Стефчо цѣлъ изтрѣпна. Той позна, че това е Иисусъ Христосъ. Сжщиятъ, какъвто го бѣше виждалъ въ учебника по Законъ Божий.

— Иди му отвори! каза ангелчето и изчезна нѣкъдѣ.

Стефчо цѣлъ треперѣше. Но, странно нѣщо, не се страхуваше никакъ. И защо да се страхува? Колко пжти е слушалъ, че Иисусъ е най-добриятъ приятель на дѣцата!

Стефчо отвори. Наведе глава и падна въ нозѣтъ на Спасителя.

— Стани, мило дѣте; стани и иди, та кажи на татка си, че Азъ съмъ ти казалъ да покани Минка вмѣсто Мене.

